

* * Plivající had

(Podle knihy Z. Veselovského, J. Volfa, J. Felixe, Všední den v pražské ZOO.)

Úkol: V některých větách jsou navíc slova, která tam nepatří. Označ je a pak je vypiš.

Jednou došla do pražské ZOO letecká zásilka plazů. Přímo z rovníkové Afriky. V ní byla také ve zvláštní bedničce kobra černokrká. Na cedulce byl varovný nápis v angličtině: „Pozor, jedovatí hadi - plivající.“ Kobra černokrká je totiž jednou z kober, která dovede vystříknout svůj smrtonosný jed na vzdálenost až několika metrů. Dostane-li se jed na oční sliznici, malého tvora zabije a větší zvíře oslepí.

Kobra míří vždy s nárannou jistotou přímo do očí protivníka, kterého chce zahnat nebo zneškodnit. Proto jsme i my zacházeli s označenou bedničkou opatrně, téměř jako s načasovanou bombou. Nejdříve jsme si navlékli ochranné brýle. Pak jsme teprve otevřeli bedničku, ve které byla kobra, zavázaná ještě v plátěném sáčku. Ten jsme uchopili dlouhými kleštěmi za růžek v dlouhém a opatrně přestříhli provázek. Nyní jsme hada vyklopili do připraveného terária. Dlouhé silné tělo kobry sjelo na písčité podklad, ale ihned se had vztyčil a bleskurychle se orientoval, kde stojí nepřítel. Vtom docela nepatrně pootevřel tlamku a z jedovatých zubů vystříkla sprška jedu.

Naštěstí jsme takový útok očekávali a rychle jsme přikryli terárium tabulí skla. Přesto nám několik kapek jedu ulpělo na ruku. Na neporaněné kůži nám jed nemohl nijak ublížit. Později při každém našem vyprávění přiblížení vztyčovala kobra přední část těla a na sklo proti nám vystříkovala z nepatrných otvorů v jedových zubech jed, jehož průhledné zelenavé kapky stékaly po skle. Asi za čtrnáct dní nás napadlo tuto nebezpečnou, ale zároveň i vzácnou kobru si vyfotografovat. V teráriu to však nešlo, bylo tu málo místa i světla, a tak jsme se domluvili, že hada vyndáme na volné prostranství.

Nejdříve jsme do terária umístili bedničku s otvorem, kudy do ní kobra vlezla. Potom jsme háčkem dvířka uzavřeli a odnesli hada na písčité prostranství obklopené loukou. Na obličej jsme si navlékli igelitové sáčky, abychom si chránili oči před kapkami jedu.

Teď jsme kobru vysypali na zem a rychle si připravili koště, abychom jí mohli zabránit v útěku. S napětím jsme očekávali, co bude plivající had dělat. Ale kobra zůstala na písku ležet jako kus klacku a bylo vůbec si nevšímala našeho poskakování kolem. Připravili jsme si fotoaparáty a pak jsme koštětem hada postrčili. Kobra se jen kousek odplazila a znovu sedm zůstala netečně ležet.

Ošetřovatel si dodal odvahy, přistoupil k ní zezadu a zatahal ji rukou za špičku ocasu. Ale had zase nic. Pod sáčky nám bylo notné horko, a tak jsme si je sundali a nedbali nebezpečí. Několikrát jsme ležícího hada vyfotografovali, ale stále jsme nedocílili, aby se vztyčil do svého typického výhružného postoje. To už jsme kobru docela naštvané tahali slova za ocas a nedbali na hrozící nebezpečí.

Ale had se stále choval, jako by se ho to netýkalo. Tak jsme milou kobru chytili a odnesli zpátky do terária. Vysypali jsme ji do ubikace a v tom okamžiku navíc jsme jen taktak uskočili. Kobra se totiž rázem vztyčila a z pootevřené tlamky vystříkla spršku hrozného jedu.

4.11. ČJ - 27.11.³⁸